

אשה מלאה טרוניות ותסביכים הגישה את התלונה החמורה ביותר שהוטחה עד כה בפני שופט בישראל:

שוחד ל שופט?

אחרים, ועמדה להתפרסם. ואו קיים שר המשפטים, יעקב שמשון שפירא, את הר פעתו הראשונה בתפקידו החדש, בפני מוסד שתימך הרכיח את עצמו יעיל-למדי במניעת או עיכוב-פירסום: ועד העורכים של העיתון נים היומיים, שפירא סיפר להם את כל פרטי הפרשה, פנה אליהם להימנע מפירסום. שכן עד לאותו רגע, לא היתה להאשמתה של יונה סופר הוכחה ממשית מפי גורם נוסף. ההוכחה היחידה יכלה להיות עדותו של "האדם השלישי" — והוא נעלם.

שפירא הבטיח, כי המשטרה תפעיל את כל קשריה כדי לאתר את האיש ולגבות ממנו עדות. עד אז, ביקש מעורכי העיתונים להחזיק, שכן פירסום ידיעה על מתן שוחד לשופט מחוץ לא היתה פוגעת רק בשופט — כי אם באמון הכללי למוסדות המשפט בי ארץ. העורכים הסכימו. כעבור יומיים הת' בשרו, כי רוזנר אותר בניו-יורק, וכי ניצב מישנה יחזקאל קרתי, מאגף החקירות של המטה הארצי, סס לשם כדי לגבות את ה' עדות.

★ ★ ★

צפיה: הודעה רשמית

ערב החג חזר קרתי בניו-יורק. ההב' טחה שיתנה קודם לכן לשר המשפטים, להימנע מפירסום, הותרה. אולם ועדת ה' עורכים לא התכנסה, כדי להחליט במפורש אם יש לפרסם את הסיפור אם לאו.

הראשון מבין העיתונים היומיים שעשה זאת היה ידיעות אחרונות. עורכיו חשבו לעשות זאת מיד עם שובו של קרתי ארצה, אולם החליטו לדחות את הפירסום עד לאחר החג. מה עוד, שמדברי קצין המשטרה הס' חבר, כי עדותו של "האדם השלישי" אינה חד-משמעית. קרתי סירב להבהיר מה בדיוק היה תוכן העדות.

נותרה רק שאלת הסולידאריות בחדעת ה' עורכים. את הבעיה הזאת פתר דוקא מע' ריב. ערב החג פירסם ראיון עם יהודה תגר, שליח ישראלי ששוחזר אחרי עשר שנות מאסר בכלא עיראקי. גם סיפור זה נמסר בשעתו לעורכי העיתונים, והם הת' חייבו לבל יפרסמוהו.

הפירסום במעריב הוכיח כי הסולידאריות היא פיקציה, ועל כן החליטו עורכי ידיעות אחרונות לא להמתין עד שמישהו יקדים אותם גם בפיצוץ סיפורו של מלחי.

השבוע אפשר היה לקבוע בהדאות, כי אחרי שכל העדויות אשר ניתן לגבותן ב' פרשה זו ניגבו — תפורסם הודעה מוס' מכת על הפרשה, שתקבע למי יש להאמין לכאורה: ליונה סופר או לשופט מלחי.

לפני ארבע שנים, בהיותה עדיין מתמחה, פנה אליה מכר, וסיפר לה כי שופטים מקבלים שוחד. הוא הציע לה שהיא תשמש מתכת בשיחוד שופט. לדבריה, נדהמה ונודעוזה. עד כדי כך, שיום אחד, בהיותה בבית המשפט, לא יכלה להתאפק וצעקה: "שופטים מקבלים שוחד!" שוטר שהיה ב' אולם סתם את פיה, משך אותה החוצה והרגיעה.

היא החליטה להוכיח, כך המשיכה ל' ספר, כי אכן מקבלים שופטים שוחד. היא חיפשה את המכר, ואמרה לו שהיא מוכנה לעשות את הנסיון. הוא הציע לפניה פושט רגל מפתח-תקחה, שלמה ונקרט, שהסתבר בחובות והועמד לדין. הוא אמר לה, שוב לדבריה, כי אפשר לשחד את השופט אליעזר מלחי.

סיפרה יונה: "הצעתי את השוחד למלחי בשביל ריק, ליד בית-ספר שבח, שם היה מרצה בערבים בפקולטה למשפטים של אוני' ברסית תל-אביב. בהתחלה נדהם. אמרתי לו ששופטים אחרים מקבלים שוחד. הוא דרש עשרת אלפים לירות. הסכמנו על שלושת אלפים."

תשלום ראשון, של 1500 ל"י, מסרה לו. לדבריה, בתחנת הרכבת של תל-אביב. מי ראה זאת? אף אחד. גם את התשלום השני מסרה למלחי באותו מקום. מי ראה זאת? לדבריה: אדם בשם רוזנר.

★ ★ ★

בדרכים ידיוותיות

רגע שהגיעה ההצעה הזו לידי מנ' הל בתי המשפט, השופט יהושע איזנר בר, העביר את תוכנה לידיעת המשטרה. האיש הראשון שנחקר היה אותו ונקרט. הוא אישר שאומנם מסר לידי יונה סופר 3000 ל"י. אבל מסיפורו הסתבר, כי לא הוא אשר פנה לשחד את השופט, אלא שרנמו לו, כי יונה סופר תוכל לעזור לו, בהיותה מיוודת עם השופט מלחי, ותוכל להשפיע עליו ב' דרכים ידיוותיות. הוא עצמו לא ראה אותה מוסרת את הכסף, ולדבריו לא העלה על דעתו כלל שהכסף מיועד לשוחד. הוא חשב אותו לתשלום לסופר עצמה. "ובכלל", הוא סיפר, "במשפט הזה ישבו שלושה שופטים ואני לא יצאתי זכאי."

נותר, על כן, רק עד אפשרי אחד: אותו רוזנר, שזכה מייד בפני החוקרים לכינוי "האדם השלישי". החלו מחפשים אותו, אולם הוא לא נמצא בארץ. כי בינתיים התגרש, עזב את ביתו וירד לגרמניה. משם נעלמו עקבותיו.

בשלב זה הגיעה הפרשה לידיעת עיתונאים

קבלתה את התואר. בלישכה זו השתמשו שני שופטים: גביון ומלחי.

מלחי (49) — גבר שקט, בעל היגוי עברי נדיר ביופיו ונימוס של גנטלמן מושלם, ר' אחד השופטים המקילים ביותר בארץ — הוא גם השופט העשיר ביותר בישראל. את עושרו ירש מאביו, שלמה זלצמן, ירושלמי שעבר לתל-אביב והיה בעל בתים ומיגרשים רבים. הוא גם החל ככהונתו כשופט עוד בימי המנדט, בהיותו בן 27 בלבד.

מכל הבחינות, ניראה היה כי אליעזר מלחי הוא האיש הלא-ינכון לקשור אליו את הסיפור שיונה סופר החליטה לספר אודותיו

השופט מלחי

"סיפורי את כולם!"

לפני שלושה חודשים. בהצעה בשבועה שלמה למשרד המשפטים, כתבה כי שילמה למלחי סכום של שלושת אלפים לירות, כדי שיקל בדינו של נאשם אשר הופיע לפניו. פרטי ההאשמה החמורה:

אילו היה מדובר באדם אחר, היו עורכי העיתונים בישראל מתייחסים א' חרת לכל העניין. אבל השם יונה סופר היה ידוע להם מוזן — ולא דוקא לטובה. הם שמעו אותו תמיד בהקשר לשעוריות. פעם היה זה כאשר התלונה נגד אביה, והאשמה אותו בהאשמות המרות, כאילו הוא רודף אותה והורס את חייה. פעם אחרת השליכה ספר תנ"ך בפניו של עורך-דין ירושלמי ידוע, באולם בית המשפט. היא טענה כי ה' פרקליט ניצל את תמימותה, חי איתה, ר' הבטיח לה נישואין, אך הפר את הבטחתו. היא האמינה לו — על אף היותו כהן והיא גרושה משני בעלים. פעם נוספת האשים אותה מרצה למשפטים בגניבה ספרותית ופגיעה בשמו הטוב. ובכל המיקרים האלה, כל אימת שהעניין הגיע לביור משפטי — פסקו השופטים נגד יונה סופר.

אמרו עליה שהיא לא לגמרי בסדר. היא עצמה היתה משיבה על כך, בתרועת ניצחון: "יש לי תעודה משלושה פסיכיאטרים ממי שלתיים, המאשרים שאני לגמרי נורמלית!"

כאשר קיבלו העורכים, לפני כשלושה ש' כועות, מיברק בהתימתה של עורכת-הדין יוצאת-הדופן, מיהרו לשכוח את תוכנו, בר' אותם את חתימתה של יונה סופר עליו. היא טילגרהפה: "לעורכי העיתונות — התי' ראה. דעו, אם תכניסו ליכולך לפרשה ה' כאובה, בכדי לעשות רווחים — תיתבעו לדין". הם הניחו, כי פרשה זו, כמו ה' פרשות הקודמות, תפוצץ ותתגדף כמו כועת סבון. בייחוד למיקרא הפיסקה האחרונה של אותו מיברק: "אני חיונה — זהו מעשה נקמה."

כי את יונה סופר (46) רדפה מחשבה קבועה. כדבריה: "כולם מתנכלים לי. רוצים את רעתי. מנסים לגזול את מטה לחמי. כר' לם. כולם: הממשלה, נציבות שרות-המדיונה, שופטים, עורכי-דין ושוטרים. כולם."

עתה, בהקשר לפרשה החדשה, התפארה: "סוף-סוף הצלחתי לסדר אותם!" כיצד עשתה זאת? והו סיפור הפרשה האחרונה שלה.

★ ★ ★

לכר בשדה

ריתכן שיונה הבלונדית, שבלטה בעבר ביופיה, הכירה את השופט אליעזר מלחי עוד מקודם. אולם השניים באו במגע יומי יומי רק אחרי שיונה, בוגרת בית-הספר ל' משפט של האוניברסיטה העברית, התקבלה ללישכתו של שופט בתי-המשפט המחוזי ב' תל-אביב, יעקוב גביון, כמתמחה, לפני

בבקווי משקה הצימקים את הפסוק: "בורא פרי הגפן", פסוק שמותר להדפיסו רק על בקבוק יין. הרב הנהוג דרש שלא לשוקק את הסחורה לחנויות לפני שמחוק הפסוק מעל הבקבוק. חמתו עלתה כאשר נודע לו כי מרבית הבקבוקים כבר יצאי את שערי בית-החרושת. הוא נרגע מעט, כאשר הסביר לו בעל המפעל כי לתומם עשה את הדבר, וכי המעשה לא יישנה שנית.

בשבוע שעבר החליט הרב רבינוביץ לערוך ביקור פתע נוסף בבית-החרושת, ימים אחדים לפני חג הפסח. לתדהמתו נזכר לדעת כי גם הפעם הצליח בעל המפי' על להערים עליו. במקום הפסוק "בורא פרי הגפן" היה מודפס על הבקבוקים: "מתאים לברכה". הרב הנירגזו ציונה מיד למחוק את הפסוק, המתוה פגם חמור בהתאם להלכה. אלא שהפעם סירב בעל בית-החרושת להיענות לורישת הרב. כי בינתיים, ללא ידיעתו של הרב הראשי, (המשך בעמוד 16)

ארצה מארגונינו לפני שלוש שנים, חשש כי רבבות יהודים מאמינים, תושבי חולון והשכונות הדרומיות של תל-אביב, בירכו בלילה-הסדר ברכת ארבע כוסות על יין שאינו יין.

הרגיזה את הרב עוד יותר העובדה, שבעל בית-החרושת הדרום המשיך לשוקק לחנויות המכולה, בניגוד לאיסורו המפורש של הרב, את המשקה בטעם הצימקים שלו, שעליו מודפס הפסוק "מתאים לברכה". והמרגזו ביותר: הבקבוקים נשאו את חותמת הרבנות בחולון, בתוספת המלצה של כשרות לפסח.

במזו ידיו. סיפור המעשה מההה דוג' מה אופיינית, כיצד מנהלים כלי הקודש את עסקי הכשרות. בית-החרושת הדרום מייצר משקאות קלים, וביניהם גם משקה פירות בטעם צימקים. לבית-החרושת ה' כשר כללי מאת הרבנות.

המצטיינים בכניעה למושל הצבאי — ר' להיפך. כשנודעה בחיפה פרשת אהוד שפרינ' צק, נסערה סטודנטית אחת יותר מכולם. קרני זיבוטינסקי, פעילת ועדת-החוק של ההתאחדות ונכדתו של זאב זיבוטינסקי, נאמה בשצף-קצף נגד נכרו של יוסף שפ' רינצק. רק במדינות המפגרות ביותר יתכנו דברים מעין אלה, התרתחה. אהוד לא היה נואש. בעוד שבועיים תתכנס כנראה שוב הוועידה. מועמדותי עדיין עומדת. מה יחליטו — איש אינו יכול לדעת". אפילו לא 007.

דת

ברכה לבטלה

במשך כל חג הפסח נדהה שנתו של הרב הראשי של חולון, ברוך רבינוביץ. הרב נמור-הקומה ובעל הזקן הסכוב, שהגיע

האם היה לו קשר במיסגרת עבודתו עם ענייני הסטודנטים?

"אני לא מוכן להיכנס לפרטים בקשר לכך."

מתי הפסיק את עבודתו שם? "אינני יכול להיכנס לפרטים. לא נכון שאמרתי בחיפה שהפסקתי לעבוד לפני שלושה ימים. אני רק יכול לאמר, שאין לזה שום שייכות... שאלו אותי על כך בחיפה ואמרתי שזה נכון. הארץ קטנה. יותר אינני יודע."

נכרה נגד נכר. הלחץ המופעל על סטודנטים באוניברסיטה על-ידי הכוללת הפוליטית הוא מהדברים הגלויים באוני' בריטניה. זו היתה גם הסיבה לזעם הרב שעוררה הידיעה, כי אהוד שפרינצק שואף להיות הסטודנט מס' 1.

לא פעם אחת מגיעות קריאות טלפוניות לראשי הסטודנטים, הדורשים כי לסטודנט זה או אחר ינתן או לא ינתן שיוכן. לחץ מופעל גם לנתינת שיוכן לסטודנטים ערביים,